

Sygn. akt II Ka 17/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r.

sprawy **W. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 listopada 2015 r. sygn. akt II K 91/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. podstawę prawną warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności uzupełnia o art. 4 § 1 kk;
2. na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego W. B. obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy kat. A, B, T do Starostwa Powiatowego w Ł.;
3. uchyla orzeczoną wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązkę i na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej dla pokrzywdzonego, który poniósł śmierć w wypadku J. S. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 17/16

UZASADNIENIE

W. B. został oskarżony o to, że w dniu 1 października 2013 r. na trasie(...) w miejscowości O. (...), gm. W., woj. (...), prowadząc jako kierujący samochód ciężarowy marki P. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego poprzez niedostosowanie taktyki jazdy do zmieniającej się sytuacji drogowej, w ten sposób, że nie zachowując szczególnej ostrożności i nie upewniając się co do możliwości bezpiecznego wykonywania manewru wyprzedzania poprzedzającego go samochodu, nie dość uważnie, starannie i wnikliwie prowadząc obserwację z tyłu oraz lewego boku kierowanego pojazdu wjechał na tor jazdy samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) znajdującego się w bezpośredniej odległości za nim na lewej części jezdni i będącego w zaawansowanym manewrze wyprzedzania go, doprowadził do uderzenia lewym tylnym narożnikiem swojego samochodu w prawy przedni błotnik samochodu T. (...), w następstwie czego utracił panowanie nad kierowanym samochodem P. (...) o nr rej. (...), powodując jego przemieszczanie do przydrożnego rowu po lewej stronie jezdni, a następnie uderzył kierowanym pojazdem w rosnące drzewa, w następstwie czego pasażer samochodu P. (...) o nr rej. (...) L. B. doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka i ran twarzy, podbiegnięć krwawych tkanki podskórnej głowy, wieloodłamowego złamania sklepienia i podstawy czaszki oraz licznych złamań kości twarzowej części czaszki, rozerwania przez odłamy czaszki opon mózgowych i tkanki mózgowej, wielomiejscowych otarć naskórka tułowia, rany powłok miękkich okolicy łuku żebrowego lewego, złamania obu obojczyków, złamania licznych żeber po obu stronach klatki piersiowej z rozerwaniem opłucnej ściennej obu jam opłucnej wnęki płuca lewego, obfitych wylewów krwawych w śródpiersiu, rozległego rozerwania worka osierdziowego, rozerwania ściany prawego przedsionka serca, niemal całkowitego przerwania wewnątrzosierdziowego odcinka aorty, pęknięcia torebki i mięszu śledziony, złamania obu gałęzi kości łonowej prawej z rozerwaniem pęcherza moczowego, rozerwania prawego więzozrostu krzyżowo-biodrowego, wielomiejscowych otarć naskórka w zakresie kończyny górnej lewej i w zakresie kończyn dolnych, rany opuszki palca drugiego ręki lewej oraz ran skóry obu ud, które skutkowały jego natychmiastowym zgonem,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. II K 91/15:

oskarżonego **W. B.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to:

- I. na podstawie art. 177 § 2 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);
- III. na podstawie art. 42 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku;
- IV. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego **W. B.** na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu, który poniósł śmierć w wypadku, **J. S.** kwotę 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych tytułem nawiazki;
- V. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej **J. S.** kwotę 672,00 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote tytułem wydatków poniesionych na ustanowienie pełnomocnika;
- VI. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł zarówno prokurator, obrońca oskarżonego, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej **J. S.**

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Siedlcach zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz środku kompensacyjnym w postaci nawiazki na niekorzyść **W. B.**. Powołując się na przepisy art. 427 § 2 kpk, art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- 1) obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 kk, poprzez jego niezastosowanie i pominięcie w podstawie prawnej warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawiania wolności w rozmiarze 1 roku i 2 miesięcy, w sytuacji, gdy uprzednio obowiązująca ustawa karna była względniejsza dla sprawcy i umożliwiła warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w powyższym rozmiarze;
- 2) obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43 § 3 kk, poprzez nienalożenie na W. B. obowiązku zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji, a sytuacji orzeczenia wobec oskarżonego w oparciu o art. 42 § 1 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;
- 3) obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 46 § 2 kk poprzez orzeczenie na jego podstawie od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu L. B., który poniósł śmierć w wypadku – jego matki J. S. kwoty 5000 zł tytułem nawiązki, podczas, gdy przepis umożliwiający orzeczenie nawiązki na rzecz osoby najbliższej, której życiowa sytuacja wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu w obrocie prawnym obowiązuje od dnia 1 lipca 2015 r.

Stawiając powyższe zarzuty Prokurator Rejonowy wniósł o:

- I. zmianę pkt II zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności wobec W. B. na okres 2 lat na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk;
- II. nałożenie na podstawie art. 43 § 3 kk na oskarżonego obowiązku zwrotu do Starostwa Powiatowego w Ł. dokumentu prawa jazdy kategorii A, B, T;
- III. zmianę pkt IV zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu, który poniósł śmierć w wypadku – jego matki J. S. kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Obrońca oskarżonego przedstawiony wyżej wyrok zaskarżył w części dotyczącej kary, tj. w zakresie pkt IV orzeczenia i orzeczenia od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu, który poniósł śmierć w wypadku kwoty 5000 zł. Powołując się na art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w orzeczeniu na podstawie art. 46 § 2 kk od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu nawiązki w wysokości 5000 zł, w sytuacji, kiedy w realiach niniejszej sprawy potrzeba wzmocnienia dolegliwości wynikającej z sankcji karnej jest zbędna, zaś jeżeli chodzi o ochronę interesów osoby pokrzywdzonej to wynikają one wprost z odpowiedzialności ubezpieczyciela w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC.

Podnosząc powyższe, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego W. B. i uchylenie zawartego w pkt IV wyroku rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia nawiązki na rzecz osoby najbliższej dla pokrzywdzonego.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, tj. orzeczonej w pkt IV nawiązki od oskarżonego W. B. w kwocie 5.000,00 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S., na niekorzyść oskarżonego. Powołując się na przepisy art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej od oskarżonego W. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej, osoby najbliższej pokrzywdzonemu zmarłego L. B., jego matki J. S., kwoty 5.000,00 zł tytułem nawiązki w sytuacji, gdy stopień winy oskarżonego W. B., rodzaj i sposób naruszenia przez niego podstawowych zasad ruchu drogowego oraz skutek naruszenia tych zasad w postaci śmierci L. B., a tym samym zaistniałe skutki dla oskarżycielki posiłkowej uzasadniają zasądzenie nawiązki w kwocie 20.000,00 zł.

Podnosząc powyższe, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez zasądzenie od oskarżonego W. B. nawiązki na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. S. w kwocie 20.000,00 zł.

W toku rozprawy apelacyjnej oskarżycielka posiłkowa poparła apelację swojego pełnomocnika, wniosła także o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego, przyłączył się do apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego. Obrońca oskarżonego poparł swoją apelację oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i Prokuratora Rejonowego.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacji prokuratora oraz apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie sposób odmówić słuszności, dlatego wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku w nich zawarte zasługiwały na uwzględnienie w zakresie wskazanym w orzeczeniu reformatoryjnym Sądu Okręgowego. Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała.

Mając na względzie, iż skarżący nie kwestionują ustaleń faktycznych oraz winy oskarżonego, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy poprzestać zatem na stwierdzeniu, iż Sąd Odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, zawarte w zaskarżonym wyroku i jego pisemnym uzasadnieniu, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych dotyczących przedmiotowego wypadku, szczegółowego opisu czynu, jego właściwej kwalifikacji prawnej oraz winy oskarżonego. Zwrócić należy także uwagę, iż chociaż wszyscy apelujący zaskarżyli wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, środkach karnych i kompensacyjnych, żaden z nich nie kwestionował w istocie samego wymiaru kary pozbawiania wolności wymierzonej oskarżonemu W. B. w tymże orzeczeniu, kwestii warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz długości okresu próby. Skonstatować zatem należy, iż wszyscy apelujący zgadzają się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji również w tym zakresie, które w pełni aprobuje Sąd Okręgowy, nie dopatrując się przy tym zaistnienia jakichkolwiek przesłanek, warunkujących korektę wyroku pierwszoinstancyjnego w tej części.

Niemniej jednak, stwierdzenia wymaga, iż jak słusznie wskazuje oskarżyciel publiczny, w realiach przedmiotowej sprawy właściwą podstawą prawną orzeczenia przez Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności winien być przepis art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk.

Podkreślić przy tym należy, iż ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r., znowelizowano treść przepisów art. 69 kk i art. 70 kk, stanowiących podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawiania wolności. Poza pozytywną prognozą kryminologiczną, podstawowym warunkiem orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary w myśl art. 69 kk było, aby kara pozbawiania wolności nie przekraczała 2 lat. Wskazana nowelizacja obostrzyła te warunki, albowiem warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności możliwe jest obecnie jedynie w przypadku kar pozbawienia wolności nieprzekraczających roku. Kolejnym obostrzeniem jest brak tzw. recydywy ogólnej – sprawca nie może w czasie popełnienia przestępstwa być skazany na karę pozbawiania wolności. Nowelizacja treści przepisu art. 70 kk zmodyfikowała z kolei możliwe do orzeczenia okresy próby, związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności – obecnie najkrótszy okres próby wynosi 1 rok.

Wobec oskarżonego w zaskarżonym wyroku orzeczono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby – rozstrzygnięcie tej treści bez przytoczenia art. 4 § 1 kk, nakazującego w sytuacji kolizji ustaw w czasie, stosowanie przepisów korzystniejszych dla sprawcy, było zatem sprzeczne z obowiązującymi obecnie przepisami prawa karnego materialnego (tj. Kodeksu Karnego). W dacie czynu objętego aktem oskarżenia tj. w dniu 01 października 2013 r. obowiązywała bowiem inna ustawa, aniżeli w dacie wyrokowania - 23 listopada 2015 r., co obligowało Sąd I instancji do rozważenia z urzędu, która z nich jest względniejsza dla oskarżonego W. B..

Jedynie na marginesie niniejszych rozważań dodać można, iż powyższe uchybienie polegające na pominięciu art. 4 § 1 kk w podstawie prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wobec oskarżonego wykonania kary pozbawienia wolności dostrzegł także i przyznał się do niego w pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy w orzeczeniu reformatoryjnym zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uzupełnił o art. 4 § 1 kk.

Słuszności nie sposób odmówić także drugiemu z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratorskiej, a mianowicie naruszenia art. 43 § 3 kk, który polegał na nienałożeniu na W. B. obowiązku zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji, w sytuacji orzeczenia wobec niego w oparciu o art. 42 § 1 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Dyspozycja art. 43 § 3 kk zobowiązuje bowiem Sąd, aby w takiej sytuacji, nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak wynika z analizy akt niniejszej sprawy, w szczególności z zaświadczenia z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców z dnia 28 stycznia 2015 r. (k. 463-464) W. B. posiada prawo jazdy kategorii A, B oraz T. Dokument ten powinien być zatem zwrócony do organu, który je wydał, tj. Starostwa Powiatowego w Ł.. Wykonanie tegoż obowiązku nabiera szczególnego znaczenia w postępowaniu wykonawczym po uprawomocnieniu się wyroku, albowiem do czasu zwrotu prawa jazdy właściwemu organowi, okres obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie może rozpocząć swojego biegu.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na W. B. obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy kat. A, B oraz T do Starostwa Powiatowego w Ł..

Przechodząc do zarzutów wszystkich trzech skarżących dotyczących nałożonego na oskarżonego w zaskarżonym wyroku środka karnego w postaci nawiązki na rzecz osoby najbliższej pokrzywdzonemu - jego matce J. S., wskazania wymaga, iż po raz kolejny rację ma oskarżyciel publiczny podnosząc, iż Sąd I instancji ferując wyrok w przedmiocie środka kompensacyjnego (przed nowelizacją Kodeksu karnego, jaka weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. uregulowania art. 46 kk dotyczyły nawiązki jako środka karnego) dopuścił się obrazy przepisów prawa karnego materialnego, mianowicie art. 46 § 2 kk.

Jak wyeksponowano wielokrotnie we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia, w przedmiotowej sprawie ustawą względniejszą dla oskarżonego W. B. - nade wszystko przez przyzmat dopuszczalności warunkowego zawieszenia wykonania wobec niego kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy - jest Kodeks Karny w brzmieniu sprzed nowelizacji, jaka weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r.

Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 października 2011 r., sygn. III KK 120/11, nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo o przepisy ustawy nowej. Sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ze sobą ustawami i zastosować całościowo tylko jedną z nich, a więc tę, która w konkretnej sytuacji jest względniejsza dla sprawcy. Nie jest zatem możliwa kompilacja względniejszych przepisów z obu ustaw. Należy stosować w całości tylko jedną z ustaw ze wszystkimi jej konsekwencjami (Prok. i Pr.-wkł. 2012/2/1, LEX nr 1101661).

W oparciu o powyższe skonstatować zatem należy, iż Sąd I instancji ferując zaskarżony wyrok winien w stosunku do oskarżonego stosować przepisy ustawy - Kodeksu karnego wyłącznie sprzed w/w nowelizacji.

Nadto, przepis umożliwiający orzeczenie środka kompensacyjnego w postaci nawiązki na rzecz osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa pogorszeniu w obrocie prawnym obowiązuje dopiero od dnia 01 lipca 2015 r. Art. 46 § 2 kk w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 r. przewidywał możliwość orzeczenia nawiązki jedynie na rzecz osoby pokrzywdzonej przestępstwem. Wykluczone było orzeczenie w myśl tegoż przepisu orzeczenie nawiązki na rzecz jakiegokolwiek innej osoby, np. osoby najbliższej dla zmarłego pokrzywdzonego. Sąd I instancji nie mógł go zatem zastosować jako podstawy prawnej orzeczenia nawiązki na rzecz matki pokrzywdzonego L. B.- J. S.. W myśl przepisów ustawy „starej” tj. Kodeksu Karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji, jaka weszła w życie z dniem 01

lipca 2015 r., nie było to w ogóle dopuszczalne, zaś w myśl przepisów ustawy „nowej” Sąd I instancji nie mógł orzekać w tej kwestii z uwagi na uprzednie stosowanie odnośnie oskarżonego przepisów Kodeksu Karnego w brzmieniu sprzed nowelizacji, przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawiania wolności.

W myśl przepisów Kodeksu Karnego w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015 r. możliwym było jednak orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk na rzecz innej osoby uprawnionej zamiast nawiązki – zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Takim rozwiązaniem, w ocenie Sądu Odwoławczego, powinien posłużyć się zatem Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwalał bowiem na przyjęcie, iż J. S. w wyniku śmierci syna L. B. doznała szeroko rozumianej krzywdy.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy nie zgodził się ani z obrońcą oskarżonego, który we wniesionej apelacji kwestionował samą zasadność orzeczenia przez Sąd I instancji wobec oskarżonego tytułem środka karnego nawiązki w wysokości 5.000 zł na rzecz matki pokrzywdzonego, ani z pełnomocnikiem oskarżycielki posiłkowej domagającym się we wniesionym przez siebie środku zaskarżenia zasądzenia kwoty 4-krotnie wyższej od zasądzonej przez Sąd meriti.

Zasadność i celowość orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w realiach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego. Zmarły w wyniku wypadku L. B. był synem J. S., najstarszym z trojga rodzeństwa. Nie posiadał żony, ani dzieci. Mieszkał z matką, którą wspierał nie tylko finansowo, ale także udzielał jej niezbędnej pomocy w czynnościach i trudach życia codziennego, m.in. przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej rozpoczął remont domu, który po jego śmierci pozostaje nieukończony. J. S. po śmierci syna przeżyła głęboką traumę. Jak wynika z akt sprawy, w dalszym ciągu leczy się z tego powodu psychiatrycznie. Na rozmiar jej krzywdy mają przed wszystkim wpływ dramatyzm doznań osoby najbliższej, związanej emocjonalnie i ekonomicznie ze zmarłym, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne oraz wstrząs psychiczny wywołany śmiercią syna. Bezspornie, wszystkie te przykre doznania wciąż towarzyszą matce zmarłego, którego tragiczna śmierć w wyniku wypadku samochodowego była zupełnie nieoczekiwana. Nie należy także zapominać, iż w sytuacji orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawiania wolności ów środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi w istocie jedyną realną dolegliwość, jaką poniesie oskarżony w związku z prawomocnym skazaniem. Wbrew twierdzeniom obrońcy, trudno zatem mówić, aby w tej sytuacji, jego orzeczenie spowodowało nadmierną represję karną.

Kwota 10.000 (dziesięciu) tysięcy złotych, w ocenie Sądu Okręgowego, uwzględnia nie tylko w/w okoliczności, ale także obecną sytuację majątkową i możliwości zarobkowe (a właściwie ich brak) po stronie oskarżonego, który, mimo, iż w wyniku wypadku pozostaje sparaliżowany, posiada stałe źródło utrzymania w postaci renty oraz majątek wskazany m.in. w akcie oskarżenia. Rozumiana jako środek karny, a nie ściśle kompensacyjny w myśl przepisów Kodeksu Karnego po w/w nowelizacji, ma na względzie także dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk i nast.

W powyższym kontekście całkowicie nietrafny pozostaje zarzut obrońcy oskarżonego polegający na twierdzeniu, iż rzeczywistą rekompensatą osobom pokrzywdzonym zapewniają regulacje związane z obowiązkowym ubezpieczeniem osób prowadzących pojazdy.

Kwestia ta stała się przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, który w wyroku z dnia 21 marca 2015 r., sygn. V ACa 59/15 orzekł, iż przepisy art. 822 §1 kc i art. 34 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie wyłączają obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela świadczenia spełnionego w wykonaniu środka karnego określonego w art. 46 § 1 kk przez sprawcę wypadku na rzecz pokrzywdzonego (LEX nr 1793828). Zarzut ten okazał się zatem chybiony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Siedlcach uchylił orzeczoną w wyroku pierwszoinstancyjnym wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązkę i na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł od oskarżonego W. B. na rzecz osoby najbliższej dla pokrzywdzonego, który poniósł śmierć w wypadku - J. S. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W pozostałej części, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Mając na względzie zasady słuszności oraz w przypadku oskarżonego – kwotę orzeczonego środka karnego, jaką winien uiścić na rzecz oskarżycielki posiłkowej w jak najszybszym czasie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.), zwolnił oskarżonego i oskarżycielkę posiłkową od kosztów sądowych za II instancję, stwierdzając, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi w całości Skarb Państwa.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.